

ARKHAM HORROR

Vrcholí bouřlivá dvacátá léta 20. století – čerstvé nadšení pro umění, vědu a zkoumání minulosti otevřelo dveře do širšího světa, i za něj...

A přesto nad městem Arkham houstne temný stín. V prázdnotě mimo prostor a čas číhají mimozemské bytosti známé jako Prastaří, svíjející se na prazích mezi světy.

Než promění Zemi ve své hájemství zkázy, je třeba skoncovat s okultními rituály a všechny nezemské tvory jednou provždy zničit.

Proti hrůzám, jež hrozí devastací naší domoviny, povstává pouze hrstka statečných duší se zvědavou myslí a vůlí jednat.

Podaří se jim zvítězit?

Kapitola první

Prorok

Byly doby, kdy se Abel Davenport rozhlížel po moři a cítil úžas. Ale teď, jak tak stál na houpající se palubě *Hydry*, své omláčené rybářské lodi, a sledoval, jak k němu od jihozápadu bouřka vystřeluje prsty blesků, cítil pouze blížící se zhoubu... jenže i tento pocit prostupovala úleva. Až zhoubu udeří, bude s ním konečně amen. Už nebude muset bojovat. Až loď konečně vzlouzne pod hladinu, zůstane v hlubinách a všechno utichne.

Obrovská vlna loď vyzvedla do výšky a ostře ji naklonila, ale Abel si zachovával pevný postoj. Na rybářských lodích pracoval odmala; zpočátku na moře vyrážel s otcem, který lovil ve stejných novoanglických vodách, a coby dospělému muži mu voda zajišťovala veškeré živobytí.

Jen neočekával, že s životem skoncuje dřív, než mu bude pětatřicet.

Léta se na *Hydře* plavil s čtyřčlennou posádkou, ale to bylo v časech, než bylo třeba uhradit matčiny lékařské výlohy a pohřební výdaje, než začaly vypovídat službu motory a dřevo začaly provrtávat šášně, než polovinu domu rozežrali termity a zbytek sežrala banka. Než letos nastal ten příšerný měsíc, kdy v každé vytažené síti ležely ryby, které buď nevysvětlitelně hnily nebo měly příliš mnoho očí, nebo příliš málo.

Otřásl se při vzpomínce na nestvůrného, víc než metrového ďasa se zakrnělýma rukama, na jejichž konci se slabě zatínaly

prsty. Překonal odpor a rybu si ponechal s nadějí, že ji prodá nějakému univerzitnímu profesorovi, nebo možná do obluďária, ale než s lodí urazili polovinu vzdálenosti do přístavu, rozbředla se v hromadu neidentifikovatelného slizu a kostí.

Své muže musel Abel propustit, byť zdráhavě, jednoho po druhém, když si už nemohl dovolit vyplácet jim mzdu, a to ani tak, že sáhl na tu svoji. Vydělávat si na živobytí na rybářské lodi na vlastní pěst sice není možné, ale měl snad na výběr? V poslední době na *Hydře* i spával, což mu procházelo pouze díky laskavosti správce přístavu, s nímž se léta znal. Aby neumřel, jedl ryby, které sám ulovil, a to, co prodal, mu stačilo leda tak na nákup načerno pálené whisky a uhrazení přístavních poplatků, ale dobře věděl, kam toto všechno směřuje. Dolů, dolů, do hlubin.

Když přišlo varování před bouřkou a ostatní rybáři zaláťovali nad ztraceným dnem bez výděлку, Abel odvázal *Hydru* z úvaziště a vydal se přes přízračně klidnou hladinu vstříc kypící hradbě ocelově šedých mračen. Jeho staří kamarádi, kteří se mu povětšinou už vyhýbali, na něj křičeli, aby se vrátil, že je to moc nebezpečné, ale sluchu jim nepopřál. Říkal si, že bouře nebouře nemůže si dovolit ani jednodenní výpadek, avšak teď, s pohledem upřeným na blížící se mračna, si kladl otázku, jestli někde v hloubi duše nakonec nedoufá, že jeho úpadek ukončí definitivní pohroma.

Přesto teď *Hydru* na vlnobití připravil co nejlépe, vytáhl síť, přichystal bouřkové plachty, utěsnil průlezy. Mohl by se pokusit odplout bouře z cesty.

Lod' vyzvedla další mohutná vlna a tentokrát ji vynesla tak vysoko a spustila tak prudce, že podle Abela *Hydra* zůstala zcela jistě chvíli viset ve vzduchu. On sám se s bušícím srdcem skácel na palubu a najednou chtěl přímo neskonale žít. Žasl, jak mu v tom bezprostřední blízkost smrti udělala jasno!

Doplazil se ke stěžni, když se přes něj přelila první vlna studeného deště a týl a hřbety rukou mu posely kapky ostré

jako broky. Okamžitě byl celý promáčený. Lod' úpěla a házela sebou a on se bezmocně kutálel po palubě, aniž se byl schopen postavit. Mračna už měl přímo nad sebou, všude kolem se blýskalo. Bouře se hnala ďábelskou rychlostí.

Popolezl dopředu ke svinutému lanu a začal se jím přivazovat ke stěžni. Nikdy se mu nedostalo většího formálního vzdělání, ale jeho matka byla náruživá čtenářka a vyprávěla mu příběhy o bozích a hrdinech dávnověku. Svou lod' pojmenoval po mořské hadí devítihlavé obludě, kterou zabil Herkules. Líbilo se mu, jak se dokázala neustále zvedat, jak jí za každou hlavu sřatou Herkulem okamžitě vyrostly dvě nové. Kojil se představou, že on sám bude tváří v tvář strastem podobně nezdolný (a nakonec, snad, i úspěšnější).

Nyní však pomyslel na hrdinného mořeplavce Odysea, který se připoutal ke stěžni svého plavidla, aby si zachránil život a nemohl podlehnout svůdnému zpěvu Sirén. Lano si omotal kolem pasu, překřížil na hrudi a provizorní postroj zakončil bytelným uzlem. Jeho úděl byl teď doslova spjatý s osudem *Hydry*. Kdyby lod' bouři přečkala, přežije. Kdyby šla ke dnu, on sám... Existovaly i horší způsoby, jak by se jeho život mohl uzavřít, ačkoli se mu ani trochu nezamlouvala představa, že klesne do hlubin, zvlášť od doby, kdy na vlastní oči spatřil, co v nich přebývá za podivnosti.

Udeřilo kolem něj několik blesků a pak se k jeho nemalému úžasu na hrazeních rozblikalo namodrale fialové světlo. Okolní scénérii zalil fantaskní přísvit. Abel zaklonil hlavu a uviděl, jak se po ráhnu nad ním pomalu šine sršící koule. Staří námořníci tento jev nazývali oheň svatého Eliáše, ale Abel ho sám ještě nikdy nepozoroval. Slyšel, že tento oheň, který pálí, ale nic nestravuje, může být jak dobrým, tak zlým znamením, a to v závislosti –

Do lodi udeřila vlna, roztočila ji a Abel tak tvrdě narazil zátylkem do stěžně za svými zády, že uviděl napřed černé hvězdičky a pak už jen černočernou tmou.

Se záupněm se probudil. Měl pod sebou něco drsného, nepravdělného a ostrého, co se mu při pohybu zarývalo do ramen. Usnul snad na hromadě ústřicových lastur nebo něčem na ten způsob?

Ztěžka se zvedl. Pomalu se mu navracela paměť. Ta bouře!

Otevřel oči a vzhlédl do jasné modré oblohy, zlehka kropenaté cáry oblaků, na niž slunce vrhalo světlo už téměř zešikma, těsně od západního obzoru. Bouře pominula. Bouře ho přešla. Zůstal naživu!

Nahlas se rozesmál, ale vydržel jen okamžik, protože ho škrábalo v krku a rty měl popraskané a prosolené. Bolela ho hlava, na pravé tváři ho štípal čerstvý šrám, cítil každou kost v těle a celé ruce měl poseté škrábanci a odřeninami. Za den za dva bude mít z těla jednu velkou modřinu.

Shlédl pod sebe. Očekával, že uvidí, jak leží na palubě své lodi, jenže seděl na jakési skalní římse nebo... korálovém útesu? Korály se v těchto studených atlantických vodách sice vyskytovaly – pokud se nepletl, nesly jméno astrangia obecná –, ale nacházely se na oceánském dně a nevytvářely takto složité útesy u hladiny. Abelův nebožtík strýc Jericho, který sloužil u námořnictva na Havaji, podivuhodnou krásu oněch formací působivě popisoval. Mladému Abelovi kus korálu přivezl na památku a tento skalní útvar, jenž byl ostrý, porézni a působil zvláště organicky, vypadal úplně jako onen suvenýr, který si Abel stále hýčkal ve svém provizorním kutlochu v podpalubí *Hydry* –

Jeho loď! Ztěžka se zvedl na nohy a vyprostil se ze smyček mokrého lana, které mu volně visely kolem těla. Rozhlédl se po moři obklopujícím tento podivný ostrůvek, ale po *Hydře* nikde nebylo ani památky... spatřil však několik volně plujících trosek: vybledlé, zašedlé fošny, cár roztržené sítě, kus plachty a potrhanou záchrannou vestu.

Padl na kolena a nevěřícně se zadíval na pohupující se zbytky svého skrovného živobytí. Potom vzhlédl, zastínil si oči před sluncem a upřel zrak k západnímu obzoru. Rozeznal na něm nanejvýš něco jako tmavou šmouhu, která *snad* mohla naznačovat přítomnost pevniny. Několikrát se pomalu nadechl. Snažil se utlumit sílící příval paniky. Lidé věděli, že vyjel vstříc bouři, a když se nevrátí, vyšlou záchranné čluny... ale objeví ho? Jak daleko od jeho obvyklých tras ho bouřka odnesla? Neměl jídlo, pitnou vodu ani kam složit hlavu...

Abel se zvedl z pokleku; blízkost smrti mu navrátila touhu žít – a žít v této situaci znamenalo, že bude muset vynaložit určité úsilí. Měl by zjistit, co přesně má k dispozici a co by mohl využít.

Prozkoumal své bezprostřední okolí, to málo, co se nabíze-lo. Skalní výběžek, na nějž ho moře zázrakem vyplavilo, si ani nezasloužil označení „ostrůvek“. Nacházel se na jakési kamenné plošině vystupující jen asi třicet centimetrů nad hladinu, na místě, kde by dokázal ulehnout, jen pokud by se trochu skrčil a nevadilo mu, že ho budou bodat ostré výstupky.

Vedle této ploché části se tyčila nepravidelná kamenná vížka, která mohla mít až deset metrů na výšku a mířila do oblohy jako deformovaný vyčítavý prst. Za vížku neviděl a ani si netroufal odhadnout, jaký má průměr, ale po levé straně z ní vyráželo cosi, co vypadalo jako malá římsa, která za kamenným prstem mizela, s patrnými četnými záchytnými a opěrnými místy. Možná že z druhé strany je na tomto skalisku víc místa, což zjistí, jen pokud se tam dostane. Když nic jiného, pohyb mu uvolní ztuhlé svalstvo a také ho trochu zahřeje.

Pomalů začal na vížku šplhat. Opatrně zkoušel všechny stupy, tiskl ke kameni hrud', třebaže ho do ní přes košili drásaly ostré výstupky, zkoumavými prsty vyhledával místa, kde by se mohl chytit, a takto se zvolna šinul na opačnou stranu kamenného monolitu. O něco snadněji se mu postupovalo, když dospěl k římse, po níž už se mohl posouvat s větší jistotou.

Na druhé straně vížky bylo opravdu víc místa. Skála se tam rozkládala na ploše asi dvanácti metrů čtverečních a tvořila před vížkou jakési nádvoří. V jeho středu se nacházela hluboká tůň, z čehož vyplývalo, že se skalisko občas ocitá pod hladinou, což pro Abela znamenalo, že by měl, pokud to bude možné, popolézt výš. Na plošině se vyčerpaně spustil na kolena a s kručícím žaludkem se do tůně zadíval. Voda byla plná zářivě zbarvených hvězdic – jasně žlutých, sytě modrých a načervenalé růžových. Ve vodě však nebyli ryby, krabi ani měkkýši, nic, co by mohl sníst. Sice slyšel, že technicky vzato i ramena hvězdic jsou jedlá, nebo se jimi člověk přinejmenším neotráví, ale *takový* hlad ještě neměl. Tušil, že než bude mít šanci zemřít hladu, umře žízni... i když počkat! Co děš? Bouře sice přešla, ale ne zase tak dávno.

Vstal a dopotácel se zpátky ke kamennému sloupci, který byl z této strany posetý různými výběžky, výčnělky a brázdami, a díval se po kapsách vody – a vskutku, několik prohlubní našel, dostatečně vysoko nad hladinou moře, plných životodárné tekutiny. Přičichl k ní, usmál se a nabral dešťovou vodu do dlaní. Cítil, že po každém sluncem prohřátém hltu mu za zuby ulpívají zrnka písku, ale voda byla pitelná, a i když ho štípala na prosolených rtech, hltal ji, dokud neměl plný žaludek.

Takto občerstven vzhlédl k vrcholu monolitu. Byl rozměrnější, než si představoval, nakonec měl větší průměr než ten největší strom, jaký kdy spatřil, a vypadal jako opravdová věž. Třeba se mu podaří vyšplhat až nahoru a ze zbytků sítě, lan a plachet vytvoří provizorní vlajku nebo korouhev. Kdyby se mu podařilo vyrobit něco, co je od pohledu dílem lidských rukou, něco, co bude vidět z větší dálky, hned bude mít větší šanci na přežití.

Anebo to celé bude marná snaha, ale i to ho alespoň na chvíli uchrání před zoufalstvím.

S ještě větší opatrností se vydal vzhůru, tentokrát už skutečně vysoko. Ve skále bylo stále dost chytů pro ruce i nohy,

ale na této straně také mnohem častěji číhaly ostré hrany, které toužily po jeho krvi. Stoupal pomalu a zároveň skalisko oblézal, ubíral se tou nejjednodušší cestou. Moře jsou všude posetá spoustou nezmapovaných pustých ostrůvků a neprobádaných skalisek, ale tento konkrétní útvar byl přesto pozoruhodný – oceán tu musel být hluboký, což znamenalo, že se Abel ocitl na viditelné špičce nějaké mnohem mohutnější formace vypínající se ze vzdáleného mořského dna. Za pozornost stál i onen sloupovitý tvar. Nikdy od nikoho neslyšel ani zmínku o tom, že by něco podobného zahlédl, byť jen zdáli. Jak daleko od svých domovských vod se vlastně nachází? Není pro případné zachránce až příliš daleko?

Visel asi ve dvou třetinách cesty na vrchol, když objevil jeskyni.

Měla přibližně oválné a dosti velké ústí – asi metr a půl na výšku a necelý metr na šířku –, před ním se táhla malá římsa. Abel na ní poklekl, nahlédl do otvoru a zalapal po dechu. Uvnitř bylo světlo. Napřed si pomyslel, že tam nějaký nepřítel mořský poustevník pálí naplavené dříví, pak si ovšem uvědomil, že vrchol věže musí být provrtaný otvory, kterými dovnitř září paprsky podvečerního slunce. Jenže toto světlo mělo podivný zelenavě žlutý odstín. Že by se odráželo od stojaté špinavé vody?

Abel se do jeskyně vplížil. Její dno bylo stále drsné, ale ani zdaleka tak ostré jako venkovní povrch; jako by zde skálu něco uhladilo. Po pár krocích se strop jeskyně zvedal šikmo vzhůru a brzy byl natolik vysoko, že se pod ním mohl pohodlně postavit, ačkoli měřil přes metr osmdesát.

Tunelem se zakrátko dostal do větší ústřední síně, velké jako hlavní místnost v jeho bývalé usedlosti, a když se rozhlédl a zjistil, kolik je uvnitř místa, nechápavě svraštil čelo. Věž byla směrem nahoru stále *užší*, takže jak je možné, že je uvnitř tolik prostoru? Nejspíš špatně odhadl průměr monolitu, ale je pravda, že se mu ani jednou nenaskytl celkový pohled na

kamennou strukturu – možná si nevšiml části, která se v jednom místě ostře boulí do strany.

Vstoupil do síně a vytočil zrak vzhůru. Očekával, že uvidí otvory a oblohu, ale zjistil, že strop je posetý nepravidelnými skvrnami nějaké tlumeně zářící látky žlutozeleného odstínu. Když si je prohlédl bedlivěji, nabyl dojmu, že výrůstky připomínají hvězdice různých velikostí, od exemplářů menších než jeho dlaň po kusy větší než jeho hrud'. Pomyslel si však, že ve skutečnosti musí jít o nějaké luminiscenční chaluhy.

Když uvykl přítmi, odhalily se mu další zvláštní podrobnosti. Uprostřed síně zela velká díra o průměru asi sto dvacet centimetrů – ještě štěstí, že do ní nevročil! –, ale jak hluboko sahá, neviděl. Ovšem ze všeho nejvíc ho zaujal prostor v zadní části jeskyně.

To, co zpočátku vnímal jako další kamenný útvar, mu nyní připadalo jako něco uměle vytvořeného; ze zadní stěny totiž vyčníval objekt podobný hladkému tmavému kamennému stolu, nebo možná oltáři, velkému tak, že by se na něj natáhl dospělý člověk. I v přítmi jeskyně Abel zřetelně viděl basreliéf vytesaný do kamenné plochy nad stolem. Vyobrazoval obrovskou sedmiramennou hvězdicí o šířce srovnatelné s rozpětím jeho roztažených paží. Do středu jejího těla byl vyrytý kruh, jehož vnitřní oblouk lemovaly řady dovnitř mířících trojúhelníků, které Abelovi připomínaly zuby mihule. Věděl, že hvězdice mají ústní otvor na spodní straně těla, ale určitě ne takovýto. Zachvěl se a ucítil, jak mu odporem naskakuje husí kůže. Kdo si dokázal něco takového vůbec vysnit?

U dolních ramen byly vytesané další drobné objekty, několik po každé straně – ty vypadaly jako primitivně ztvárněné lidské bytosti na kolenou, vzpínající ruce. Abel se zamračil. Pokud to měly být lidské bytosti, pak ta hvězdice musela být velká jako... páni! Na světě přece neexistují hvězdice velké jako velryby, nebo ano? Zavrtěl hlavou. Co to sem zavítalo za zvláštní národ dávných mořeplavců? Jací lidé toto místo vyzdobili? A jakého zapomenutého boha to uctívali?

V oltáři se táhla dlouhá prohlubeň plná vody, slané a tmavé. Abel se předklonil a zdálo se mu, že v ní uviděl nějaký odlesk, slaboučký náznak onoho přízračného světla. Rychle do vody vnořil ruku a překvapilo ho, jak hluboko zajela. Ruka mu v úděsné studené tůňce zmizela až po loket. Konečky prstů nahmatl cosi, co mu připadalo jako silný řetěz.

Z vody vytáhl náhrdelník tvořený zlatými články. Vyschlo mu v ústech. Řetěz byl nesmírně těžký. Pokud šlo o ryzí zlato a pokud by se mu ho podařilo dostat domů, tento pás blyštivého kovu by vyřešil všechny jeho problémy. Nejspíš by dokonce mohl získat zpátky svůj dům, nebo by o něj alespoň mohl začít znovu usilovat.

Na konci řetězu se pohupoval velký stříbrnočerný medailon v podobě sedmiramenné hvězdice, v jejímž středu se otvírala ústa s trojúhelníkovými zuby, v podstatě miniaturní obdoba ostnokožce vytesaného do stěny. Amulet naneštěstí ze zlata nebyl – Abelovi se jevil jako rytý kámen a napadlo ho, že by jej mohl strhnout a zahodit, i když možná měl určitou hodnotu jako umělecký artefakt. Věděl, že by se našli univerzitní profesoři nebo podobní zájemci, kteří by za takový předmět dokázali zaplatit, třeba na Miskatonické univerzitě v Arkhamu. Ze Strossportu, jeho rodné vsi, to do Arkhamu byla jednodenní nekomplikovaná cesta vozem.

Podržel si amulet na řetězu před očima a sledoval, jak se líně otáčí v tom prazvláštním světle. Pokud se mu ze skaliska nějak podaří dostat, bude mít alespoň doklad, že zde ztroskotal. Náhrdelníky se navíc snadno převáží. Abel si ho nasadil na krk, nechal si medailon spočinout na hrudi –

A síň se začala naplňovat vodou. Stoupala kolem něj závratnou rychlostí a on rychle natáhl dech do plic. Otočil se, ale po východu z jeskyně už nebylo ani stopy. Ze všech stran ho obklopovaly jen hladké stěny, na nichž se skvěly symboly hvězdicového boha, od miniaturních po obří, jenže teď už nebyly do stěny vytesané, nemohly být, poněvadž k němu natahovaly ramena.

Abel otevřel ústa, aby se rozkřičel, příliš vyděšený, než aby se bál pouhého utonutí, ale pak stěny i hvězdice rázem zmizely a on uviděl...

Zpívající zástupy v dlouhých promáčených rouchách, kráčející po kamenitém břehu černé vodní plochy.

Muže povstávajícího z vodní tůně, který zalapal po dechu a natáhl ruce ke zcela totožnému muži, nebo přinejmenším svému zrcadlovému obrazu, jenž ho z vody vytáhl a následně pevně objal.

Hrůzné tvory podobné lidem s tváří hlubokomořských ryb, kteří plavali potměnými hlubinami s kopími sevřenými v prstech, jež spojovaly plovací blány.

Mohutné výrony a mračna krve ve vodě.

Obrovské kusy masa se šagrénovou kůží, plovoucí na hladině oceánu jako hnijící velrybí tuk.

Místnost s tmavým táflováním, podivně zkreslenou, pozorovanou jakoby přes silný plát zaobleného skla, do níž dveřmi mimo dohled vchází šedovlasý a tmavooký muž v úhledném obleku, který z police bere nějaký vyřezávaný kamenný objekt a zase odchází.

Abel zaúpěl. Byl zpátky ve svém těle, nebo tak mu to aspoň připadalo, nyní se však nacházel v jeskyni, obklopený hromadami perel, tlumenými odlesky zlatých mincí, plameny mihotajícími se z pochodní na stěnách a také nespátrnými postavami ve stínech všude kolem, které něco monotónně zpívaly a jejichž zpěv se rozléval v ozvěnách, odrážel se a naplňoval prostor:

„VZKŘIS MNE
A BUĎ VZKŘÍŠEN“

.... konec ukázky.